

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: Cam này, cam nọ
- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh
- Thời lượng: 26 phút
- Thời gian phát sóng: 25/02/2024

2. Tác giả:

- Tên tác giả, nhóm tác giả: Đặng Thắm
- Đơn vị: Đài PT và TH Hà Tĩnh
- Địa chỉ đơn vị: 22, Phan Đình Phùng, TP Hà Tĩnh
- Điện thoại liên hệ: 0919.731.287
- Email: dangthamhtv@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

- Người thể hiện: Trường Giang, Kim Anh, Kiều Anh, Vương Quý, Minh Chiến
- Biên tập: Thuận Huế
- Kỹ thuật viên dàn dựng: Hồng Thắm
- Đạo diễn: Đặng Thắm

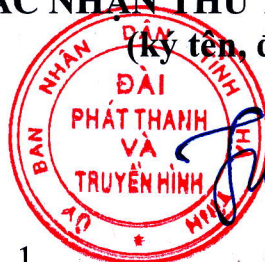
4. Thông tin trên bằng khen:

Ban Tổ chức đề nghị các đơn vị cung cấp chính xác, đầy đủ các nội dung sau để in bằng khen và các xác nhận khác:

- Tên tác phẩm: Cam này, cam nọ
- Tên tác giả, nhóm thực hiện: Đặng Thắm, Hồng Thắm, Trường Giang, Kim Anh, Kiều Anh, Vương Quý, Minh Chiến

* Trong trường hợp các đơn vị cung cấp thông tin không chính xác, đầy đủ, Ban Tổ chức sẽ không xác nhận lại bằng khen.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ
(ký tên, đóng dấu)

1

PHÓ GIÁM ĐỐC
Trần Thị Phương Hoa

TÁC PHẨM DỰ THI LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

Tác phẩm: Cam này, cam nọ

Thể loại: Kịch truyền thanh

Thời lượng: 26 phút

Tác giả: Đặng Thắm, Hồng Thắm, Trường Giang, Kim Anh, Kiều Anh, Vương Quý, Minh Chiến

Đơn vị: Đài PT và TH Hà Tĩnh

Đề tài: Cảnh báo tình trạng đi lao động nước ngoài bất hợp pháp, nạn buôn người; cổ vũ phát triển kinh tế nông nghiệp nông thôn tại quê hương.

.....
PTV dẫn: Thưa quý vị và các bạn, trong cuộc sống vẫn luôn có những cam bẫy được khoác lớp áo ngọt ngào như “việc nhẹ lương cao”, “đi đến miền đất hứa”... Song, đó lại là những con đường phi pháp, dẫn đến những hậu quả khó lường. Chỉ có lao động chân chính, chỉ có sức mạnh của đôi bàn tay, khối óc mới có thể làm nên những thành công, những quả ngọt. Và khi đó, miền đất nào cũng có thể trở thành miền đất hứa, bằng sức lực, trí tuệ của ta. Đó cũng là thông điệp được gửi đến qua vở kịch “Cam này, cam nọ” của tác giả Đặng Thắm. Mời quý vị cùng nghe!

.....
(Nhạc) *Làng Thạch Sơn nằm trên vùng bán sơn địa. Ruộng ít, đồi nhiều, kinh tế chưa mấy phát triển. Con người nơi đây mộc mạc, chân chất, thuần hậu. Hầu như, mỗi nếp nhà đều giữ những lối xưa trong sinh hoạt cũng như trong cách nghĩ. Rồi những cái mới cũng len lỏi tìm về*

(Tiếng chim, tiếng bước chân đi vào, tiếng chó sủa)

Đồng (gọi vọng): Bác Cần ơi!...Bác Cần có nhà không ạ!....

Ông Cần: Tôi đây, Cần đây. Ai cần gì tôi!

Đồng: Dạ, cháu Đồng đây ạ. Bác Cần dạo này có khỏe không?

Ông Cần: Ra là cậu Đồng. Thú thực với cậu, lâu nay tôi chẳng đánh nhau với ai. Không biết có khỏe hay không.

Đồng: Bác...cứ hay đùa. Thế, em Tâm có nhà không hả bác!

Ông Cần: Ồ hay cái cậu này, nó không có nhà thì nó tứ khổ vô thân, đâu đường xó chợ ạ!

Đồng (cười): Ý cháu là Tâm đang ở nhà hay đi đâu ạ. Cháu nghe nói Tâm nghỉ hẳn việc trên thị xã để về quê, nên đang định rủ em nó vào làm hợp tác xã cùng bọn cháu.

Ông Cần: Thế không nói sớm! Tôi còn tưởng cô cậu chim chuột, à ời gì. Vào, vào nhà ngồi đi.

(Tiếng bước chân, tiếng kéo ghế, cốc chén chạm nhau, tiếng rót nước)

Ông Cần: Cậu làm bi thuốc Lào không?

Đồng: Dạ, cháu không ạ!

(Tiếng thổi ống điếu, rít thuốc Lào)

Ông Cần (ho): Khục...khục.... Ấy chà, khục...khục...Phải tranh thủ làm hơi, không con Tâm về, nó lại trách. Cái con, mới nứt mắt ra là nó chính tôi hết thói này đến tật kia.

Đồng: Chắc là tại Tâm lo cho bác nhiều.

Ông Cần: Ừ, thì lo. Khổ thân nó. Từ cái đợt tai nạn giao thông, bà nhà tôi mất, tôi nằm viện cả tháng trời, nó đã phải lo lắng chạy đôn chạy đáo. Đây cậu xem, còn nhất quyết bỏ ngang cái trung cấp kế toán để đi làm công nhân, trang trải thuốc men cho tôi.

Đồng: Tâm làm nhà máy cũng chừng được 2 năm rồi bác nhỉ?

Ông Cần: Ừ, 2 năm 6 tháng. Nó đi ngày nào tôi nhớ ngày đó....

Đồng: Thế sao giờ lại nghỉ làm trên đó vậy bác?

Ông Cần: Vẫn là cái lo. Từ dạo dịch bệnh, đơn hàng nhà máy nó cũng ít, thu nhập chẳng là bao. Nó muốn kiếm việc khác cho có đồng ra đồng vào, còn phòng tích trữ tuổi già cho tôi. Mà cậu xem (**Đồng xen vào:** Dạ). Tôi còn có đất, có vườn, tôi chết đói sao được.

Đồng: Thay đổi công việc cũng không có gì là xấu, bác ạ. Biết đâu lại còn có hướng đi tốt hơn nữa. Bác thử hỏi Tâm về việc tham gia hợp tác xã trồng cam với bọn cháu. Dạo này, cháu đang cần mở rộng diện tích, rồi còn nâng hạng ocop. Mà nhân lực thì thiếu, thanh niên làng mình hầu như đi lao động xa hết rồi.

Ông Cần: Chẳng giấu gì cậu. Sáng nay, con Tâm với đứa em họ vừa ra chỗ tuyển việc làm, xuất khẩu lao động gì gì đó. Tôi cũng chưa rõ ý nó thế nào.

Đồng: Vậy hả bác...

(Tiếng xe máy dừng lại)

Ông Cần: Đây, mới nhắc mà chúng nó đã về rồi thì phải.

Tâm: Con chào bố. Ồ, anh Đồng tới chơi à. Chào anh!

Đồng: Chào Tâm, chào Sương.

Sương: Chào bác Cần. Chào anh... Không khéo vừa thấy chị Tâm về là bác Cần đã mở hội kén rể cũng nên...Hihi...

Tâm (e ngại): Cái con này, đừng mà đùa thế...

Ông Cần: Thôi thôi, ngồi xuống hết cả đây. Kể nghe hai đứa đi công chuyện về thế nào nào.

(Tiếng kéo ghế)

Sương (nhánh nhẩu): Bác, bác... phải dừng cái hội kén rể thôi. Chứ cháu và chị Tâm là quyết xuất ngoại một phen. Cái anh Phong bên môi giới việc làm còn gặp riêng hai chị em, mách mỗi này hay lắm.

Ông Cần: Mọi gì mà lại còn thậm thụt gặp riêng?

Sương: Mọi đi Cam bác ạ!

Ông Cần: Cam thì xã ta giờ trồng nhiều rồi còn đi đâu. Đây, như anh Đồng đây cũng có cả hợp tác xã cam chuẩn bị lên hạng ocop, o keo gì đó.

Sương: Ồi bác ơi, cam này là Campuchia. Này nhé, đi nước ngoài, việc nhẹ lương cao. Không mất tiền máy bay vì gần có thể đi xe ô tô. Không phải học tiếng, vì người Việt mình bên ấy nhiều. Không mất phí môi giới, vì anh Phong trực tiếp giúp cho. Bao nhiêu là cái hời đấy bác ạ.

Ông Cần (tư lự): Dễ gì có cái thứ bỏ ăn...Như thế người ta đã đưa họ hàng, người thân

Đồng: Sương này, tôi đọc đâu đó có mấy vụ lừa người qua Campuchia...

Sương: Này này, bác với anh đừng nghĩ oan cho người ta. Cái anh Phong ấy người bên làng Văn, phải đâu xa mà lừa với chả đảo. Anh Phong cũng đưa người nhà đi rồi đấy ạ. Còn cho cháu xem ảnh cô em gái đang làm công ty game bên đó. Mặc áo sơ mi trắng ngồi làm nhìn lịch sự và hiện đại lắm cơ. Mà...ưu ái lắm mới giới thiệu cho hai chị em cháu. Vì cái anh đó, mê tít chị Tâm nhà mình rồi.

Tâm: Sương, đừng nói bậy. Việc này không thể quyết định vội được đâu. Mình phải tính kỹ. Chứ sang nơi đất khách quê người mà không biết tiếng, không có trình độ...Lỡ xảy ra mệnh hệ gì...

Đồng: Ủ, anh cũng nghĩ thế...

Ông Cần: Đúng đấy các con ạ. Phải tính kỹ!

Tâm: À, mà anh Đồng tới chơi hay có việc gì đó

Đồng: Không biết nói bây giờ có phải lúc không. Nhưng nếu hai em tính đến phương án ở lại quê thì có thể vào làm cùng hợp tác xã cam với bọn anh. Hợp tác xã đang trên đà phát triển, không phải việc nhẹ lương cao, nhưng cũng tạo thu nhập khá cho các thành viên...

Sương: Thôi thôi, bác với anh chị đừng có giữ mãi cái tư duy cũ. Ôm lấy đất quê, gắn với đất quê. Xời, gì chứ, quê mình toàn đất đồi sỏi đá, nắng cháy cả người chứ nói gì đến cây. Làm đến bao giờ mới giàu. Nhìn mấy cái nhà to nhất làng mới xây kìa, đều do con cái đi xuất ngoại đó thôi. (lớn giọng) Cháu là cháu quyết đi rồi! Thôi chào bác, chào anh chị! Cháu về!

(Nhạc chuyển)

Câu chuyện đi làm ăn xa cứ lộn cộn trong lòng Tâm. Nhưng những ngày ở quê, chợ búa, chăm sóc bố, Tâm càng thấy bịn rịn với làng mình. Cô thích nhất là những buổi chợ sáng, trong thôn xao và gần gũi của người quê.

(Tiếng người lao xao)

Bà bán rau: Rau muống mới hái đê, cô ơi mua rau. Xanh muốt. Non như cô luôn!

Tâm: Bác lấy cháu bó rau muống, thêm hai trái chanh ạ.

Bà bán rau: Bảy ngàn!

Tâm: Dạ

Bà bán rau: A, mà con Tâm nhà ông Cần hả. Lớn xinh đáo đê. Thêm cho vài quả ớt cay. Bó mảy hay mua nhiều ớt lắm. Cho thêm, không tiền nong gì đâu.

Tâm: Cảm ơn bác. Cháu chào bác!

Bà bán rau (tiếp tục rao): Rau, rau sạch mới hái sáng nay, mua đê bà con ơi.

(Tiếng người lao xao)

Phong: Tâm, Tâm ơi!....Đây, anh ở bên này!

Tâm: Anh Phong hả, chào anh!

Phong: Ủ, Tâm đi chợ sớm thế. Để anh dắt xe cho nào!

Tâm: Thôi em tự làm được. Anh cứ kệ em.

Phong: Vừa hay gặp Tâm ở đây. Có quán nước mía bên đường, ta qua ngồi cho anh hỏi chuyện tí.

Tâm: Em cũng hơi vội vì còn có hẹn. Anh Phong cứ hỏi đi ạ?

Phong: Sao em cứ lần lừa mãi thế. Việc tốt anh mới giới thiệu cho em với Sương. Cái Sương sắp xếp xong xuôi hết rồi. Chủ nhật này là có xe của công ty đến đón tận nơi. Anh còn chả lấy của nó một đồng.

Tâm: Em biết rồi. Em có nghe Sương kể.

Phong: Thế sao em không đi. Việc nhẹ lương cao, sau hai năm là em có **lương** vốn về quê, lấy chồng rồi phụng dưỡng bố. Những ai mến Tâm...như anh, thì đợi **2, 3** năm có bồ bèn gì.

Tâm: Nhưng em trình độ có hạn, học hành dở dang. Em không dám.

Phong: Ôi trời, có phải tuyển giáo sư, bác sĩ gì đâu. Công việc đơn giản, **họ** bày dạy 1, 2 buổi là xong. Mà người Việt mình làm bên đó đây, như cả làng mình **luôn**. Cái gì không hiểu thì mình hỏi.

Tâm: Với lại, làm việc ở sòng bài, em sợ...

Phong: Sợ cái gì mà sợ. Không phải sòng bài, mà em phải gọi Casinoooo **cho** nó sang. Khu giải trí hiện đại được nhà nước, pháp luật bên họ công nhận thì **mình** sợ cái gì. Khách vào toàn đại gia, tiêu chục triệu, thậm chí tiền tỷ. Họ vẫn mình **lắm**. Mà này...

Tâm (áp úng): Dạ...

Phong: Nếu em không làm casino còn có thể làm công ty game. Chỉ cần **biết** thao thác gõ bàn phím đơn giản. Một ngày 8 tiếng ngồi độc lập với máy, chẳng lo **tiếp** xúc với ai. Mà lương mỗi tháng 1 nghìn đô. 1 nghìn đô đấy em ạ!

Tâm: Một nghìn đô là bao nhiêu ạ?

Phong: Hơn 23 triệu. Mà không phải bỏ bất cứ chi phí gì. Cơm nước, **chỗ** ở công ty lo. Chăm chỉ làm tốt còn được thưởng thêm. Em mơ chẳng có được cái **thu** nhập ấy ở quê ta. Cái Sương nói gì nhĩ...À, trông cam hợp tác xã ấy à, đến mùa **quýt**tttt nó cũng chẳng giàu. Mà tay con gái bọn em lên đời cuộc có phí không. Xem **cái** tay mềm mại của Tâm này...này...

Tâm (quát): Anh Phong! Bỏ tay ra!

Phong: Ấy, xin lỗi. Vì anh thương Tâm, lo cho Tâm thôi...

Tâm: Thôi chào anh, Tâm về!

Phong: Ấy, ấy, Tâm ơi....Tâm ơi.....

(Nhạc chuyên)

(Tiếng đêm, côn trùng kêu)

Canh cánh nổi lòng vì tương lai của con gái. Nhiều đêm ông Cần không ngủ được. Cứ trăn ra, trở vào nơi thềm nhà....

(Tiếng hút thuốc lảo)

Ông Cần (ho): khục...khục...

Tâm: Bố lại hút thuốc nữa rồi!

Ông Cần: à ừ, bố làm hơi cho nó thoải mái. Nóng bức khó ngủ quá...

Tâm: Bố lo phải không... Chuyện xuất khẩu lao động ấy...

Ông Cần: Ừ, con Sương nó đi rồi. Nhanh quá tao cũng thấy hoảng. Bình **thường** thấy người ta còn thủ tục, giấy tờ, bảo lãnh này nọ. Đây nói đi là đi. Sợ là đi **chui**, bất hợp pháp. Mà nói mụ Nguyệt – mẹ nó có nghe đâu. Cứ ông ổng: đi sớm thì **giàu** sớm...

Tâm: Cũng vì mấy cái thủ tục còn mập mờ ấy mà con chẳng dám...

Ông Cần: Con đi xa, đi đâu làm, bố chẳng quản. Phải tính chuyện tương **lai** cho riêng con, chứ đừng lo phân bố. Chỉ cần cho chắc chắn, an toàn, kiếm tiền **chính** đánh với sức lao động của mình là được con ạ.

Tâm: Kiếm tiền, làm giàu ai chẳng ham. Nhưng chỉ là sức con, trình độ **con** có hạn. Đắm đầu vào mấy chỗ ấy, con cũng sợ không kham được.

Ông Cần: Ừ thì thôi, mình cứ tiến từ từ. Bố chẳng học nhiều, nhưng cũng đủ biết, đến mấy ông giáo sư, bác sĩ rồi tỷ phú còn phải làm việc bực cả đầu mới kiếm ra tiền. Chứ chẳng đâu có việc nhẹ lương cao. Mấy cái thứ trên trời rơi xuống, người ta nói, chỉ có nước lũ với...phân chim thôi con ạ!

Tâm (cười): Rồi nhất trí. Con không nghĩ chuyện xuất ngoại nữa đâu.

Ông Cần: Mà nay, bố thấy cái hợp tác xã trồng cam của thằng Đồng không tệ đâu. Nó đưa giống mới về mà hợp đất đai quê mình đảo đê. Vụ trước cho quả ngọt đậm, giá trị lắm. Chỉ tiếc chưa có thương hiệu, chưa quảng bá, mà diện tích trồng cũng chưa nhiều nên năm nay nó vay vốn đầu tư thêm đó. Cái thằng có chí!

Tâm: Dạ, để con tìm hiểu thêm bố ạ. Mà bố cũng đừng lo nghĩ thay con nhiều quá. Bố vào nhà ngủ đi, cũng khuya rồi...

(Nhạc nhẹ nhàng)

Mấy tháng sau. Công việc trên đồi cam hóa ra cũng nhiều thú vị mà Tâm không ngờ đến. Nhìn những lứa cam vừa đơm trái, hứa hẹn một mùa quả ngọt mà lòng Tâm vui khắp khối. Hạnh phúc xuyên xao như tình yêu vừa len nhẹ vào tim cô với chàng trai Đồng – chủ nhiệm Hợp tác xã cam Thạch Sơn. Ấy thế, nhưng lại có chuyện bất ngờ....

(Tiếng xe máy, tiếng dừng phanh)

Tâm: Bố, bố ơi!...

Ông Cần: Gì mà đang ngày làm việc, cô, cậu hồng hộc chạy về nhà thế!

Đồng: Chào bác! Bác ơi, sáng nay đọc báo bọn cháu thấy tin này...

Ông Cần: Báo tin ngày nào chả có tin. Không đăng tin thì đăng gì!

Tâm: Bố!!!

Đồng: Dạ, tin liên quan đến Campuchia bác ạ. Có 42 người Việt Nam lao động bất hợp pháp ở Cam vừa phải nhảy sông trốn về nước. 1 người chết, 1 người bị bắt lại...

Ông Cần: Hầy. Rồi sao...Rồi sao...

Đồng: 40 người may mắn trở về an toàn. Họ kể làm việc bên đó cực khổ, bị đánh đập, chích điện, mà đồng lương ít ỏi. Thậm chí còn không được trả lương. Phải đào tẩu, chạy trốn như phim đầy bác ạ.

Ông Cần: Chết thật, chết thật. Lại có chuyện như vậy sao. Đâu, đâu, đưa bác đọc xem nào...

Đồng: Đây bác!

Ông Cần (đọc): Xem nào: Với gương mặt chưa hết sợ hãi, chị Đ.T.N.D (20 tuổi, quê Cao Bằng) kể về việc chị cùng 41 người từ casino Campuchia nhảy xuống sông Bình Di bơi về Việt Nam: “Cổ lấy hết sức để bơi, nước chảy rất xiết, muốn hớt hơi thì có ghe của người dân đến và tôi nắm được thành ghe nên thoát chết. Tôi và mọi người vẫn còn ám ảnh về cuộc sống ở casino và giây phút chạy khỏi nơi này”. Ôi giờ, đoàn này có cả nam, lẫn nữ à.

Đồng + Tâm: Vâng, có cả nữ ạ.

Ông Cần: Họ kể này: Thấy trên pha -ce -búc có thông tin tuyển dụng... "công việc nhẹ", chỉ làm việc trên máy tính, lương thấp nhất 25 triệu đồng/tháng nên vợ chồng chị D xếp đồ, lên xe theo chỉ dẫn của người môi giới.... Chết thật thôi, giống trường hợp con Sương rồi. Đồng, Đồng ơi...

Đồng: Dạ dạ...

Ông Cần: Quay xe, chờ giúp bác sang nhà bà Nguyệt.

(Tiếng bước chân chạy vào)

Bà Nguyệt: Ôi bác Cần ơi là bác Cần...huhu...Bác Cần ơi....

Ông Cần: Rồi rồi, vào đây. Tôi đang định sang nhà mự!

Bà Nguyệt: Bác ơi, con Sương mà nó có mệnh hệ nào thì vợ chồng tôi sống sao...huhu...

Ông Cần: Mự bình tĩnh kể đầu đuôi tôi nghe. Thế đã có tin tức gì của nó chưa.

Bà Nguyệt: Nó không có trong đoàn người bỏ trốn mà báo đưa sáng nay. Huhu. Nó làm công ty khác. Mà công ty ma lòi quỷ sứ gì, rất một phường lừa đảo, buôn người, bóc lột...

Ông Cần: Bà ngồi xuống, uống cốc nước cho bình tĩnh. Ta còn nước còn tát!

Bà Nguyệt: Có mà tát vào cái mặt tôi đây này. Sao tôi không giữ con lại, cho bây giờ nó khô sở thế này...Ôi, khổ cái thân con tôi...

Tâm: Mự Nguyệt ơi thế tình hình Sương bên đó thế nào!

Bà Nguyệt: Cháu ơi, nó nhắn tin về được cho bạn nó. Báo sống dở, chết dở. Cái công ty game gúng gì đó, bắt nó cắm mặt vào máy ngày mười mấy tiếng. Vô cái áp ụng gì đó hẹn hò với chả kết bạn, lừa được càng nhiều người càng tốt. Quá 10 ngày không lừa được ai thì bị đánh, bị chích điện, hoặc bị bán cho nơi khác. Có người còn bị chúng nó đánh chết.

Tâm: Trời ơi, cháu nghe mà còn nổi gai ốc!

Đồng: Thật là cam bầy khó lường, nguy hiểm quá!

Bà Nguyệt: Huhu, Tâm ơi, cháu khôn ngoan biết kiếm việc ở nhà, sao không khuyên can em nó giúp mự...huhu..

Ông Cần: Ô, cái bà này. Tôi cũng đã bảo bà là phải cẩn thận, phải suy trước tính sau. Những thứ trên trời rơi xuống chỉ có nước lã với cả mà...

Bà Nguyệt (đập tay vào ngực): Ừ thì tại cái thân tôi. Tôi nông cạn, tôi tham lam. Tôi còn giục nó đi nhanh, đi gấp kéo mà mất cơ hội...

Ông Cần: Thôi, giờ không phải là lúc trách cứ ai. Ta phải tìm cách giải quyết vấn đề đã.

Bà Nguyệt: Đây đây, có đoạn ghi âm, bạn nó gửi cho tôi đây..

Ông Cần: Nghe xem nào, nghe xem nào...

(Tiếng bấm bàn phím điện thoại)

Giọng Sương: Mẹ ơi, bố ơi...chúng đánh con không chừa một chỗ nào...huhu, con không chịu được nữa rồi bố mẹ ơi. Chúng nói bọn con bị bán sang đây chứ không có lao động trả lương gì sất. Con bị ép phải lừa người ta, không lừa được thì chúng đánh, chúng dọa bán tiếp sang chỗ khác... Phải chuộc, phải có tiền chuộc về mẹ ơi. Mẹ cho con về đi, con về nhà làm trâu làm ngựa, cày cuốc gì cũng được mẹ ơi...huhu...(nhỏ giọng hoảng loạn)..Chúng đến, chúng đến...chúng biết con liên lạc ra ngoài thì đánh chết

Bà Nguyệt (đấm ngực): Ôi trời cao đất dày ơi. Tôi nhớ con, tôi nhớ giọng nói nó, mà nghe từng tiếng lại như từng kim đâm vào tim thế này. Con tôi biết làm sao đây hả giờ....

Đồng: Bác Nguyệt ạ, việc gấp bây giờ là sức khỏe và tính mạng của em Sương. Chậm giờ nào là nguy hiểm giờ đó.

Bà Nguyệt: Chúng nó đòi 7 chục triệu để chuộc người về đây cậu ạ... 7 chục triệu, bác Cần ạ.

Tâm: Trời, nhiều thế cơ hả mự!

Ông Cần: 7 chục chứ mấy trăm cũng phải liệu mà đưa nó về. Bị bán sang nơi khác nữa là mất dấu, có mà tìm bằng mắt. Mà chú Lục đâu, sao mình mự sang đây.

Bà Nguyệt: Ông nhà tôi chạy nháo nhác hỏi tin tức khắp nơi. Giờ đang lên trình báo với công an xã, công an huyện.

Đồng: Còn cái lão môi giới, hai bác tìm đến chưa?

Bà Nguyệt: Huhu, sáng sớm đọc tin nhà tôi chạy ngay sang làng Văn. Nhưng hấn đánh hơi động tĩnh, lặn mất rồi. Nhà cửa trống hoác...trống hoác...cậu ạ!

Tâm: Cháu có ít thông tin về lão Phong khi tìm hiểu xin việc. Để cháu với anh Đồng lên công an phối hợp điều tra. Phải tra ra cả đường dây mới chặn được bọn xấu này lừa người tiếp.

Ông Cần: Được, hai đứa đi đi. Còn bố sang nhà bác Cả. Họp gia đình, để ta tính cách đưa cái Sương về. Gom được tiền chuộc nhưng cũng phải tính cách an toàn. Không để xôi hỏng bỏng không. Chúng nó lại lừa cho lần nữa.

Bà Nguyệt: Dạ, dạ...Em theo bác...Ôi trời ơi là trời ơi, Sương ơi con đừng có mệnh hệ gì con ơi...

(Tiếng bước chân đi xa, tiếng xe máy)

(Nhạc)

Sự cố xáo trộn chính trong đại gia đình khiến Tâm càng thấm thía hơn những lời dạy của bố. Rằng, còn người còn cửa, rằng không gì quý bằng sức lao động mà kiếm ra đồng tiền trên chính mảnh đất quê. Quệt mồ hôi khi cuộc đấm cỏ quanh gốc cam, Tâm ước ao: một mai đón Sương về, sức khỏe ổn định, rồi Sương lại như con chim sẻ nhỏ nhảy nhót trên đồi cam này.

(Bài hát: Mơ chi giấc mơ xa – sáng tác: Sỹ Chính, thể hiện: Thanh Hải)